

ще караули тука — вжщи не би ималъ сили да дочака.

Слънцето се дигаше бавно. Деньтъ бѣше свѣтълъ и чистъ, на небето сякашъ бѣше цѣфналь ленъ. Изъ улицитѣ шетаха младежи, сбираха се на купчинки и си приказваха. Насрѣща, подъ лозата на кредитната кооперация, група мжже разпалено спорѣха.

Наближаваше пладнѣ, когато нѣкой надникна въ задимената крѣчмарница и посочи съ прѣстъ:

— Идагъ!

— Кои? Отъ къде?

Дѣдо Юрданъ скочи. Идѣха тѣ — кой другъ можеше да бѣде!

По пѣтя отъ къмъ града наистина дигаше прахъ стара, разхлоспана каруца. Около нея се тѣлпѣха младежи и пѣеха. На каруцата стоеше правъ Данко и махаше съ ржка. Отъ вратницитѣ се измѣкваха мжже и деца, старци и жени надничаха любопитно. Отъ кооперацията излѣзе цѣла група мжже и трѣгнаха срещу каруцата.

— Всичкитѣ тѣзи сж отъ работническата партия, — каза нѣкой предъ Геновото кафене.

— Води ги Маринъ, глей го!

— Пустиятъ му Маринъ! — рече възторжено единъ възрастень мжжъ и се огледа.

Дветѣ групи се слѣха. Коньтъ спрѣ за кратко време и пакъ трѣгна. Изведнѣжъ грѣмна интернационала. Грѣмна като по даденъ знакъ, високо и смѣло.

— Образуватъ манифестация! — натѣртено и важно обяви Гено, застаналъ надъ всички, изправень върху стѣлбитѣ на крѣчмарницата.

— Търсятъ си белята! — рече общински съветникъ отъ земледѣлскитѣ съюзъ и плювна току до калеврата на дѣда Юрдана. Дѣдо Юрданъ